

De Gobi Experience

Dag 1

Donderdagochtend om half 10 vertrokken we naar de Gobi woestijn. Ik had geen idee wat we precies konden verwachten. Ik hoorde van iedereen verschillende verhalen, dus ik heb het maar lekker allemaal op me laten afkomen. We vertrokken met een mooie Mitsubishi bus richting de woestijn en omdat er maar 2 andere mensen bij waren hadden we veel ruimte in de bus. Dit was natuurlijk ideaal.

Voordat we het wisten waren we Ulaan Baatar al uit en reden we langzaam richting het zuiden van Mongolië, weg van de drukte van de stad en op zoek naar het avontuur. Voordat de echte trip zou beginnen en we de verharde wegen achter ons zouden laten wilden de gids en de chauffeur eerst nog even de goden gunstig stemmen door aan de eerste de beste ovoo die we passeerden een offer te brengen en de bekende 3 rondjes eromheen te lopen.

Al snel na het offeren waren we van de verharde weg af veranderde het landschap al danig, je kon hier al goed zien hoe immens en uitgestrekt het land is. Door het prachtige mooie weer konden we kilometers ver kijken. Her en der zagen we nomadengers staan en overal zagen we wel een kudde vee lopen, we zagen voornamelijk nog paarden en schapen. De eerste ochtend trekt langzaam aan ons voorbij en af en toe stoppen we eens voor een fotostop of een kopje koffie.

Lunchtijd is rond 1 uur, we hebben een lunch bij een Mongoolse familie. We worden zeer gastvrij ontvangen en voordat we gaan eten krijgen we een kom Mongoolse thee. De thee is niet zoals wij die kennen, het is meer zoutwater met een flinke scheut melk. Zeker het proeven waard. De maaltijd bestaat uit heerlijk zelf gemaakte noodles met allerlei groentes en vlees erbij. We krijgen flinke porties, sommigen krijgen het zelfs niet op. Na deze, naar mijn mening, aparte stop, gaat de tocht verder. Naar mijn verbazing zijn de mongolen hier zeer modern; naast de gertent staat een levensgrote schotelantenne, zoals je die thuis toch niet snel zal zien.

Nu begonnen we echt de indruk te krijgen dat we langzamerhand in de woestijn terecht begonnen te komen. Het land werd vlakker, de begroeiing verdween en het gras werd dorder. De grond begon ook zanderiger te worden en als er een tegenligger aankwam was het snel ramen sluiten want anders zat de hele bus van binnen vol met stof. De middag ging eigenlijk net zo snel voorbij als de morgen, met af en toe een fotostop als iemand dat wilde en natuurlijk werd er ook aan de innerlijke mens gedacht door middel van een drankje op zijn tijd. Rond half 7 kwamen we bij de eerste overnachtingplaats aan, Mandalgobi. Deze nacht zouden we nog in een eenvoudig hotel slapen, de dagen erna zou de het gertenten worden. Het hotel was inderdaad eenvoudig maar op een dergelijke reis moet dat zeker kunnen, het heeft alle voorzieningen die een mens nodig heeft; een douche, een wc en een bed. De maaltijd stond gepland om half 8, we zouden gezamenlijk avondeten, is wel zo gezellig. Na een smakelijk diner is iedereen richting de kamers gegaan en was dag 1 al weer voorbij.

Dag 2

Een douche heb ik vanochtend maar overgeslagen, ik heb me even gemakkelijk bij de kraan gewassen, dat moet kunnen op deze experience. Om half 9 hadden we ontbijt en vervolgens zou er weer een lange tocht op het programma staan, nu richting Dalandzadagad. De trip zou iets korter zijn dan gisteren maar toch nog steeds stevig met ongeveer 300 km in het vooruitzicht.

We zijn weer onderweg en voordat we het laatste benzinestation van deze stad passeren wordt de auto eerst nog even helemaal afgetankt totdat er geen druppel meer bij kan, zo zal het in ieder geval niet gebeuren dat we midden in de woestijn zonder benzine komen te zitten. Op deze tocht is al te zien dat het nog zanderiger wordt en zelfs het gras verdwijnt zo af en toe, zodat, waar je ook kijkt, je alleen maar zand ziet. Wat is het toch een immens grote zandbak. We komen ook andere dieren tegen; schapen zien we niet veel meer, kamelen des te meer, je ziet af en toe hele kudde aan je raam voorbij gaan. Ik vind het knap dat onze chauffeur hier zo goed de weg weet, ik zou geen idee hebben of we nu het linker of het rechter zandpaadje moesten nemen, want overal waar je kijkt zie je alleen maar zand.

Bij een verlaten waterput die aangelegd is door de Mongoolse overheid, om zo de nomaden te voorzien van drinkwater, hebben we onze eerste koffiepauze. Als we de auto uitstappen is het te merken dat de temperatuur al flink is opgelopen. Omdat het toch pas halverwege mei is, verbaast zelfs de gids zich erover.

De rest van de morgen hebben we lekker doorgehobbeld en hier en daar nog wat kodakmomenten meegepakt. De lunch hadden we in een klein dorpje, geen idee of het überhaupt wel een naam had, maar er werd een lekkere lunch voor ons geserveerd. De middag kreeg een beetje hetzelfde idee als de ochtend, overal waar je keek was er zand. Wat me wel begon op te vallen was dat er ontzettend veel karkassen van paarden, kamelen en andere dieren langs de weg lagen. En als er een beest lag kon je het meteen herkennen aan het aantal roofvogels wat in de buurt was. Sommige van die vogels waren echt apart groot.

Rond vijf uur waren we in het gerkamp waar we deze nacht en de volgende nacht zouden doorbrengen. We zaten in de plaats Dalandzadagad, ongeveer 750 à 800 km ten zuiden van Ulaan Baatar. Nadat ieder zijn plekje in de ger had ingenomen was het tijd om eens lekker buiten in het zonnetje te genieten van een verfrissend biertje. Het diner stond gepland om 7 uur, we zouden een aparte maaltijd gaan krijgen. We zaten in een restaurantje dat bij het tentenkamp hoorde en er was een klein feestje gepland, op en top gezelligheid en weer totaal wat anders.

In de avond heb ik mijn dagboek maar eens bijgewerkt, zo kan ik tenminste niet vergeten wat ik hier allemaal beleef. Na deze indrukwekkende dag ben ik vroeg gaan slapen.

Dag 3

We worden maar verwend hier in het kamp! Na een lekkere warme douche, kregen we zelfs ons ontbijt in de tent gebracht, was dat even luxe. Als we waren blijven liggen hadden we het zelfs nog op bed gehad.

Voor vandaag stond een trip naar Gurvansaikhan National Park op het programma. Een park midden in de woestijn met een ontzettend hoge bergketen en in het midden ervan een gletsjer. Ongelooflijk dat het mogelijk is in een woestijn een gletsjer tegen te komen. Met het busje zijn we tot aan de rand van het park gereden, hier zijn we uitgestapt om door het park te wandelen en natuurlijk de gletsjer te bekijken. Al wandelend door de adelaarsvallei hebben we tijd genoeg om flinke roofvogels en andere dieren te spotten. De bergketen is erg indrukwekkend. De temperatuur is niet zo hoog als gisteren maar toch nog steeds rond de 20 graden. Door de wind die door de vallei waait is het heerlijk aangenaam om te wandelen.

Na een klein half uur wandelen, komen we bij de gletsjer aan. Ik vind het een vreemde gewaarwording, je zit middenin een woestijn en plotseling zie je voor je een hele ijslaag liggen, heel apart. We hebben de gletsjer helemaal afgelopen en maakten dankbaar gebruik van de erg mooie fotopunten. Aan het einde van de gletsjer hebben we nog een heel eind doorgelopen door de vallei. Hier zie je pas hoe klein je eigenlijk maar bent als mens zijnde. Je staat daar als een klein kabouterdje tegenover die enorme grote bergen.

Na het middaguur besloten we aan de weg terug te beginnen, er stond immers nog een picknick in het park gepland. De gids had zelf voor een lunch gezorgd. Op de weg terug vielen we weer van de ene verbazing in de andere. Het geeft een heerlijk gevoel hier te lopen en dit te kunnen aanschouwen. De weg terug ging zeer vlot en tegen 2 uur waren we terug bij de auto. De gids vertelde dat we nog een klein stukje moesten rijden naar de mooie picknickplaats. Het was inderdaad een klein stukje, hooguit 200 meter.

De lunch was heerlijk, hoe kan het ook anders in zo'n omgeving. Na nog even genoten te hebben van het landschap gingen we terug richting het kamp in Dalandzadagad. Het weer zag er ondertussen niet zo best meer uit, het begon erg te veranderen van zonneschijn naar een heel donkere hemel, zelfs de temperatuur was flink aan het dalen, ik moest toch maar weer de lange broek aandoen. We kwamen rond 5 uur weer bij het kamp aan. Voordat we gingen dineren heb ik nog even lekker op bed gelegen, een beetje uitgerust, in mijn dagboek geschreven en de foto's bekeken.

Het avondeten was heerlijk. Ook de sfeer was fijn, een rustige ambiance met rustige achtergrond muziek. Toen we het restaurant uitkwamen was het helaas gaan regenen. Ik was blij dat ik het dak van mijn tent voor het eten had dichtgemaakt, nu kon het tenminste niet inregenen.

De avond heb ik doorgebracht met de andere reisgenoten. We hebben wat dobbelspelletjes gespeeld en een glaasje wodka gedronken.

Dag 4

Wederom werden we in de ochtend verwend met een lekker ontbijt op bed, natuurlijk was dit een aparte ervaring. Tijdens het ontbijt kwam er al weer een zonnetje door de wolken.

Vandaag zouden we via de zandduinen, de red canyon en het bos van de Gobiwoestijn richting Ongiin Khid rijden. De dag was vroeg begonnen en om half 8 zaten we al in het busje voor het vervolg van de reis. Al snel gebeurde er iets uitzonderlijks; de chauffeur moest de weg vragen! Hij had foto's gekregen van toeristen die hij bij een nomadenfamilie wilde afgeven. De chauffeur wist alleen niet meer precies waar de familie woonde. De hele bus lag dubbel van het lachen; in het midden van een woestijn de weg vragen aan iemand op het paard is natuurlijk zeer apart! Gelukkig bleek dat we op de goede weg waren en dat de familie hun gertenten hadden opgeslagen naast de zandduinen. Na een tijdje doorgereden te hebben kwamen we bij ze aan. De familie was zeer verrast met de foto's en nodigde ons spontaan uit voor een kopje thee met een koekje. Het was een hele mooie ervaring op de thee te gaan bij iemand in de woestijn. Het bleek hoe gastvrij de Mongolen zijn.

Na de thee zijn we de zandduinen gaan beklimmen, een leuke beleving. Alle kamelen op de achtergrond en de diverse gertenten in de verte zorgen voor een vrij gevoel dat met geen woorden valt te beschrijven.

We vertrokken richting de red canyon, het gebied waar diverse dinosaurusfossielen zijn gevonden. Het gebied is ontstaan door afgravingen maar sinds deze jaren geleden zijn gestaakt, heeft het gebied zich heel mooi en apart ontwikkeld. Het geheel ziet er heel massief uit, maar zodra je ergens hard tegenaan leunt of je voet verkeerd neerzet, valt het gewoon uit elkaar. We konden hier genieten van een prachtig uitzicht dat, net als andere keren, kilometers ver was.

Het was alweer in de middag, we reden naar het bos waar we de lunch zouden hebben. Het eten was weer goed verzorgd. De rest van de middag zijn we doorgereden naar de ruïneplaats Ongiin Khid. Onderweg een paar mooie fotostops gemaakt en een puzzel gemaakt met de botten van een kameel.

Rond 5 uur kwamen we aan bij het kampje voor de nacht. Ondanks dat het erg afgelegen lag, zag het er modern uit. Er stonden heerlijke bedden voor ons klaar, er waren goede, warme douches en er was een net restaurant. Voordat we aan tafel zouden gaan, hadden we eerst nog een uitstapje naar de ruïnes van het voormalige klooster. Het klooster bestond uit twee enorme complexen die elk aan een kant van de rivier lagen. De rivier stroomde er nu niet meer vanwege de goudwinning die in het gebied plaatsvond. Het water werd gebruikt om het goud mee af te spoelen. Zeker anderhalf uur hebben we ons bij de ruïnes kunnen vermaken. Het uitzicht was er adembenemend.

Inmiddels was het tijd voor het avondeten. Wederom hebben we genoten van een perfecte service en lekker eten. De avond hebben we doorgebracht met het genieten van een mooie zonsondergang en we hebben de gids het dobbelspel yahtzee geleerd.

Dag 5

Ik heb heerlijk geslapen. Na een verfrissende douche in de morgen en een uitmuntend, uitgebreid ontbijt, stond vandaag de rit naar Kharakorum, de oude hoofdstad, op het programma. Tijdens de rit naar Kharakorum begonnen we te merken dat we de woestijn langzaam gingen verlaten. We zagen de bergen terugkomen en er was weer begroeiing. De kamelen begonnen ook weer langzamerhand uit het beeld te verdwijnen. We hebben allen nog mooie foto's kunnen maken van het landschap. Af en toe zagen we ook herders te paard die, rijdend over de bergkammen, hun vee vooruit dreven, het was een prachtig gezicht. Een enkele herder was al modern en dreef zijn vee vooruit met de motor. Je komt hier aparte contrasten tegen.

Rond 1 uur hadden we weer een lunch waarvoor de gids had gezorgd. Het was een stevige lunch, die goed paste bij het ontbijt dat we die morgen hadden gehad. Daarna vervolgden we onze rit en kwamen we weer op de verharde weg. Toen was het nog maar een kleine afstand naar de oude hoofdstad. De rit in de middag ging snel voorbij en nadat we onze intrek in onze gertent hadden genomen, gingen we naar het Erdene Zuu klooster. Als het er nog allemaal had gestaan was het een immens kloostercomplex geweest. Helaas is ten tijde van het communistische bewind meer dan de helft gesloopt. De gebouwen die er nog staan hebben het overleefd, hierdoor kun je nog een goede indruk krijgen van het complex. Ook de buiten muren staan er nog, waardoor je een idee krijgt van de grootte.

Na het bezoek aan dit complex, keerden we terug naar de tenten. Omdat het weer er niet zo best uitzag besloten we niet te gaan wandelen maar lekker in de tent naast de kachel te blijven en gezellig wat te kaarten.

Het eten was lekker en voldoende. Het is opvallend dat de Mongolen veel gerechten koud eten, misschien de gewoonte van het land? Na het avondeten zijn we naar de tent teruggegaan om ons potje kaarten af te maken. Na de gezellige avond zijn we in slaap gevallen.

Dag 6

Lekker wakker geworden met als ontbijt een pannenkoek. Nadat iedereen ontbeten had was het weer tijd om te vertrekken. De tocht van vandaag zou naar het Hustai National Park gaan. Hier leven de beroemde Prezalsky paarden, deze zijn mede door de Nederlandse overheid teruggebracht naar hun oorspronkelijk leefgebied.

De ochtend ging snel voorbij. We hadden de Gobiwoestijn inmiddels ver achter ons gelaten en we reden weer door mooie, bergachtige gebieden. De lunch hadden we in een lokaal restaurantje, dat op de route lag naar het nationale park. We kregen een lekkere, stevige lunch. Na nog even rustig te gezeten, gingen we verder voor de laatste anderhalf uur naar Hustai. De chauffeur wilde ons nog wat actie bezorgen en besloot om een totaal andere weg te nemen, een weg die hij zelf zou gaan zoeken. Het werd een rit waar je je af en toe goed moest vastgrijpen aan je stoel of bank omdat je anders met je hoofd tegen het dak kwam, erg spectaculair! De middagrit was avontuurlijk en iedereen was meteen wakker voor de rest van de middag. Bij het park aangekomen werden we eerst in de tenten ingedeeld en kregen we de tijd om ons op te frissen.

Na deze fijne verfrissing gingen we met de auto het park in om naar de beroemde Prezalsky paarden te zoeken. Na zo'n 10 km rijden vonden we enkele kudde paarden. We hadden een erg mooi uitzicht. Het is niet toegestaan ze van dichterbij dan 200 meter afstand te bekijken, maar dan nog is het geweldig om deze dieren van een afstand te zien. Na genoten te hebben van het uitzicht, zijn we in het busje gestapt en gingen we terug naar het kamp. Halverwege zijn we uit het busje gestapt om het laatste stuk nog even lekker te lopen. Wandelen door dit prachtige gebied is een must. Het uitzicht was adembenemend, ook de contrasten die ontstonden door de schaduwen van de wolken waren uniek, haast niet te beschrijven.

In het tentenkamp heb ik nog met vrijwilligers gesproken die de Prezalsky paarden observeren en in de gaten houden. Ik kreeg een goede indruk van waar deze mensen mee bezig zijn en hoe betrokken ze met de paarden zijn. Na het avondeten zijn we nogmaals een berg opgeklommen om te kunnen genieten van een prachtige zonsondergang, de schaduwen die door de bergen op het landschap worden geworpen zijn adembenemend. Voordat je het weet is de zon verdwenen en hult het landschap zich tijdelijk in een rode gloed.

Dag 7

Doordat er in de morgen een ontbijtbuffet was, kon iedereen eten wat hij wilde. In de loop van de ochtend zijn we vertrokken naar Ulaan Baatar. Voordat we het wisten zaten we al in de buitenwijken van de stad. Het is apart ineens weer de grote bedrijventerreinen en energiecentrales te zien.

Dit was mijn beleving van de Gobi Experience. Een zeer indrukwekkende tocht die ondanks de vele kilometers zeer zeker de moeite waard is. Je krijgt een goede indruk van de grootte en oneindigheid van het land. Zeer zeker voor herhaling vatbaar.